

ІВАН БАГРЯНИЙ

Казка

ПРО ДЕДЕКА та
ПАВЛИКА-МАНДРІВНИКА

І В А Н Б А Г Р Я Н И Й

КАЗКА

п р о л е л е к
та Павлика-мандрівника

ПОДАРУНОК МАЛЕНЬКИМ

Видання друге

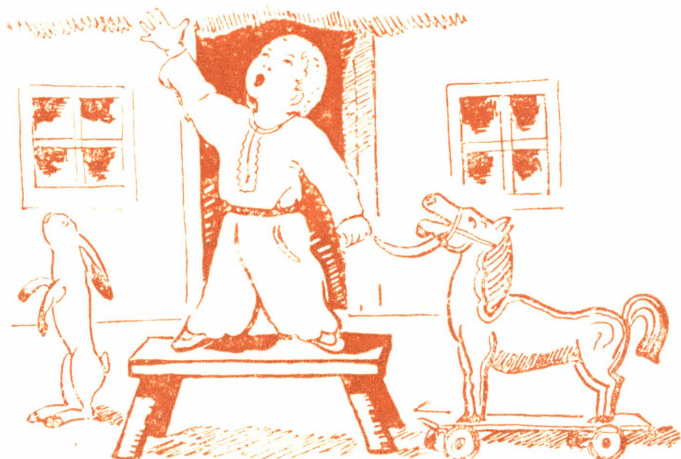
— 1 9 . 5 8 —

ОБКЛАДИНКА І МАЛЮНКИ
АВТОРА

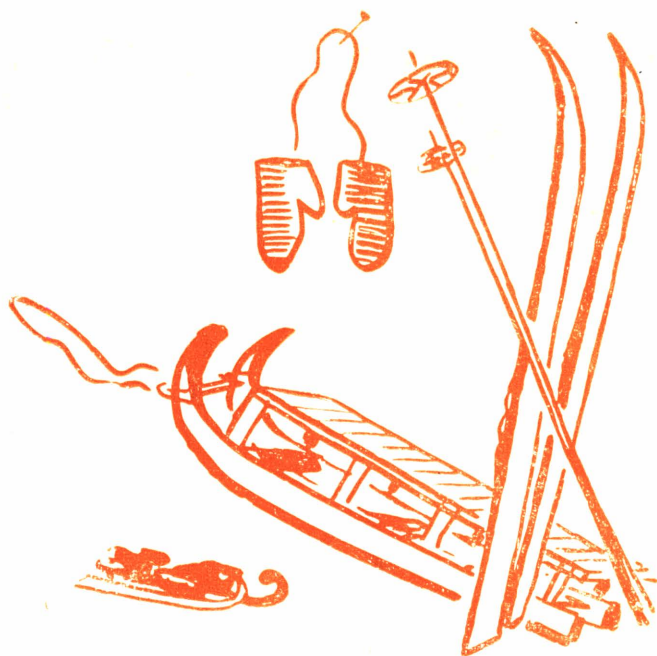
Летіли лелеки
У краї далекі.
Мають крилечками
Помежи хмарками,
Ой, та й попід небесами.

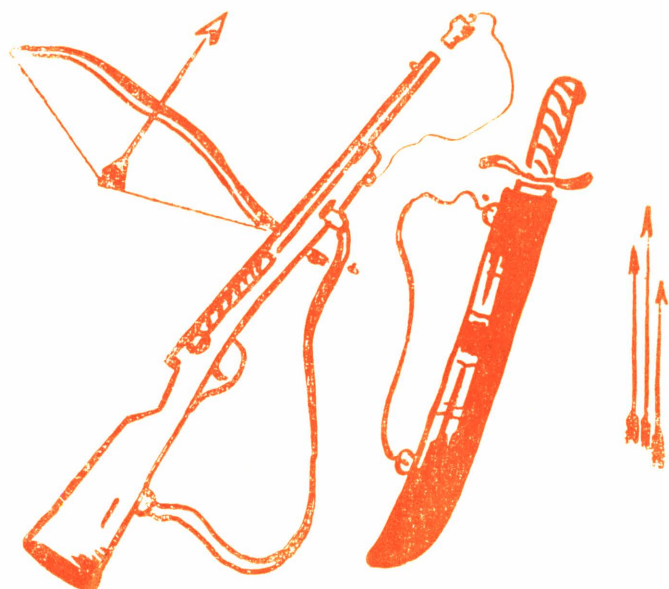
Жили — не тужили, —
З Павликом дружили.
Самі полетіли,
Павлика лишили,
Тяжко ж його зажурили.

Не летіть, лелеки,
У краї далекі!
Будемо гуляти,
Разом зимувати, —
Є в мене санки і лещата

Є в мене рушниця
І шабля-сестриця,
Є і лук і стрілки,
Зостаньтеся тільки
Буду, буду я вас захищати.

Озвались лелеки
До нього здалека:

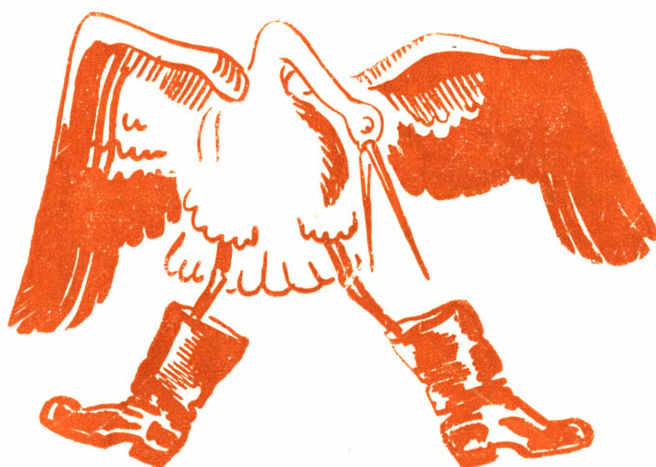

Ні на тих лещатах,
А ні на санчатах
Ми не вмієм, милий, гуляти.

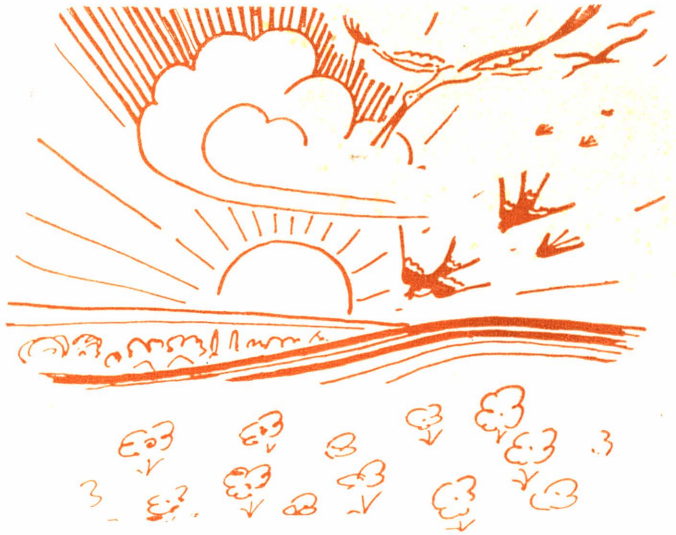
Всі ми довгоносі,
Та ще й ноги босі, —
Як нам зимувати,
В снігах потопати?
Де ж ми візьмем чоботята?

Павлику, наш друже!
Не журися дуже:
Як сніжок розтане,
Як зима пролине,
Ми поприлітаєм
Знов на Україну.

З білими хмарками,
Разом з ластівками
Ми поприлітаєм
О весняній днині,
Бо немає краще,
Як на Україні!

А як будем знову
В вирій вирушати,
Тоді, може, візьмем
Павлика гуляти.

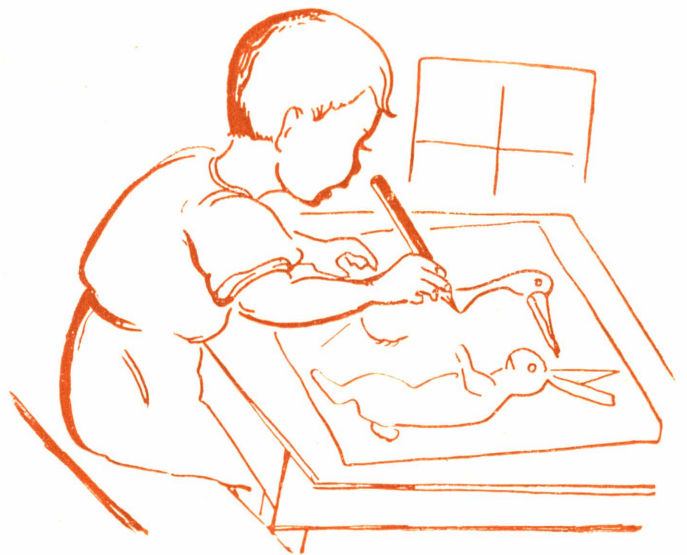
Як буде слухняний
Та буде хороший,
Та в свої мами
Дозволу попросить.

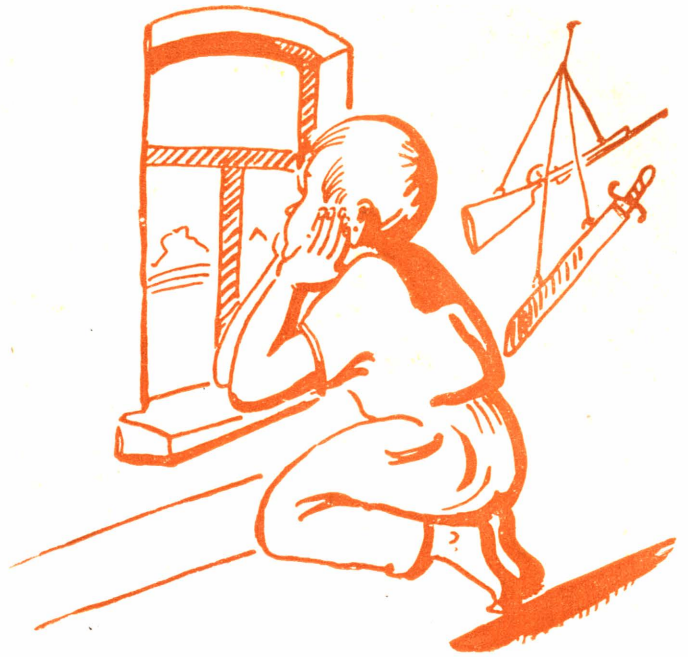
Одійшли морози,
Одійшли пороші.
Павлик був розумний,
Чемний і хороший,

Слухав татка й маму
І любив звірята,
І малу сестричку,
Голуби й крільчата

Виглядав з віконця,
Поглядав далеко:
Чи не прибувають
З вирію лелеки?

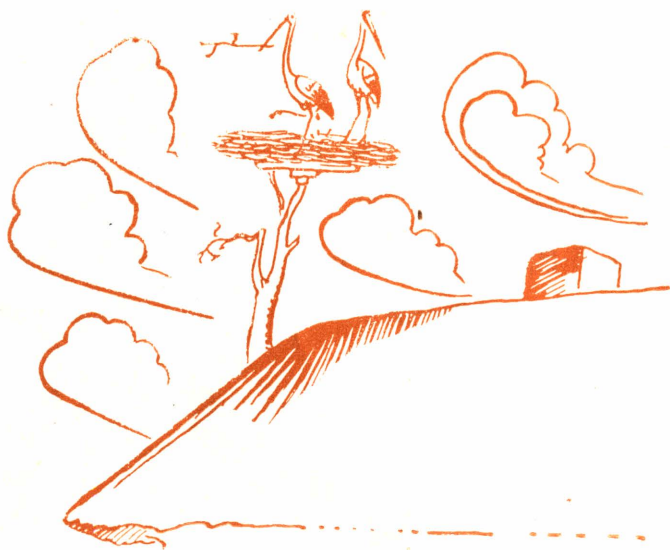
Уже прибувають,
Крилечками мають,
Радісно з весною
Всіх поздоровляють!

І звили гніздечко
Ось-де на тополі,
Близько біля хати,
В Павлика надворі.

Цілі дні клекочуть —
Дзьобами стукочуть.
І лелека — батько,
І лелека — мати...

Ось уже в гніздечку
Малі лелечата,
Малі лелечата —
Прехороші діти.
Підіймають вгору
Дзьобики розкриті.

Кличуть батька й маму,
Чом вони не бавлять?..
А внизу радіє —
Береже їх Павлик.

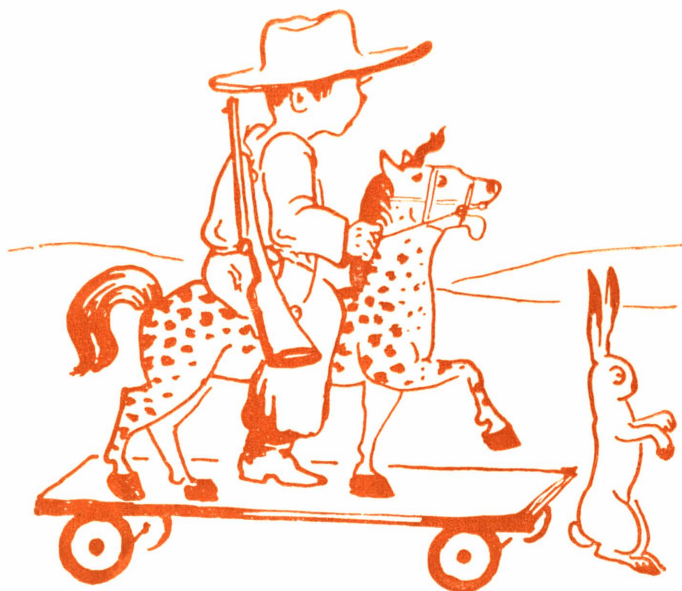

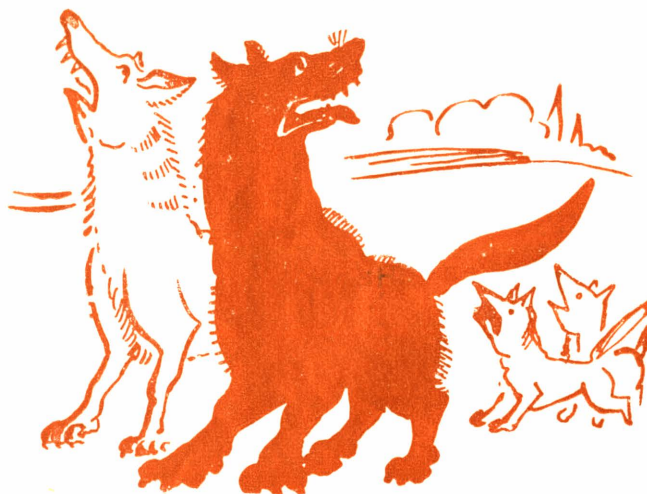
В нього лук і стрілки,
Шабелька при боці...
Отакі бувають
Козаки-молодці!

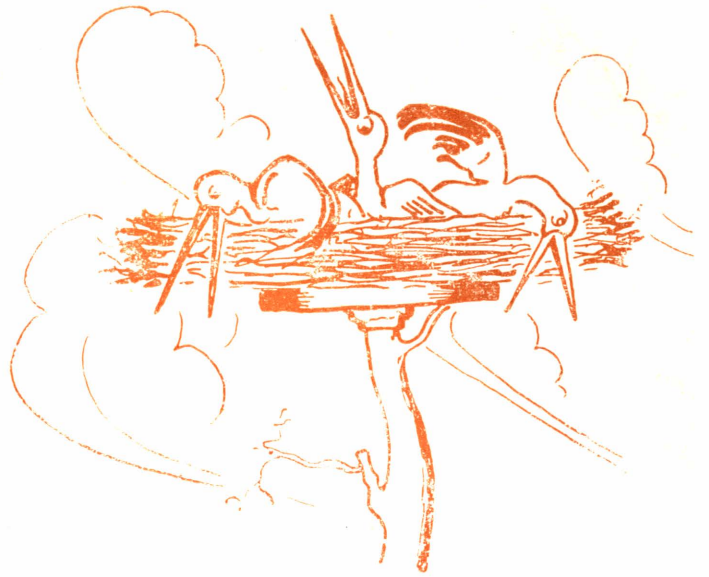
Записавсь одразу
В козаки завзяті,
Щоб ніхто не скривдив
Малі лелечата.

Ой, прийшли уранці
Вовки-сіроманці:
— „Де тут є пташата —
Малі лелечата?..“

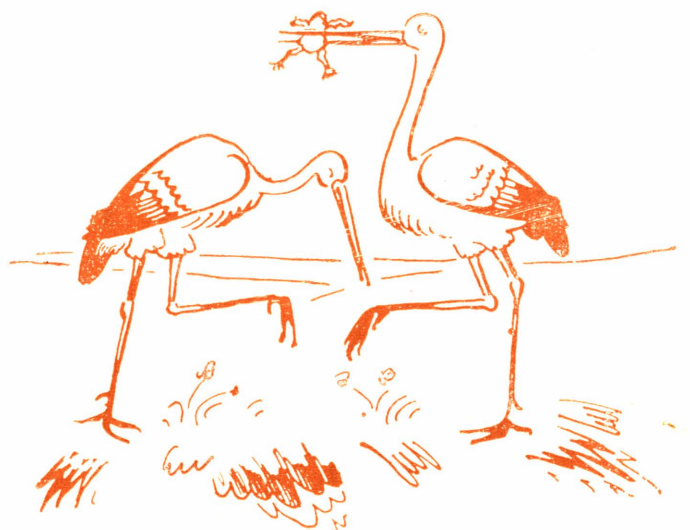
Батько, мати в полі —
Нічого не бачать.
Плачуть малі діти —
Лелечата плачуть.

Стали розбишаки
Гніздо руйнувати,
Гніздо руйнувати,
Діток забирати.

Не чують лелеки,
По полю гуляють,
Діточкам маленьким
Гостинці збирають.

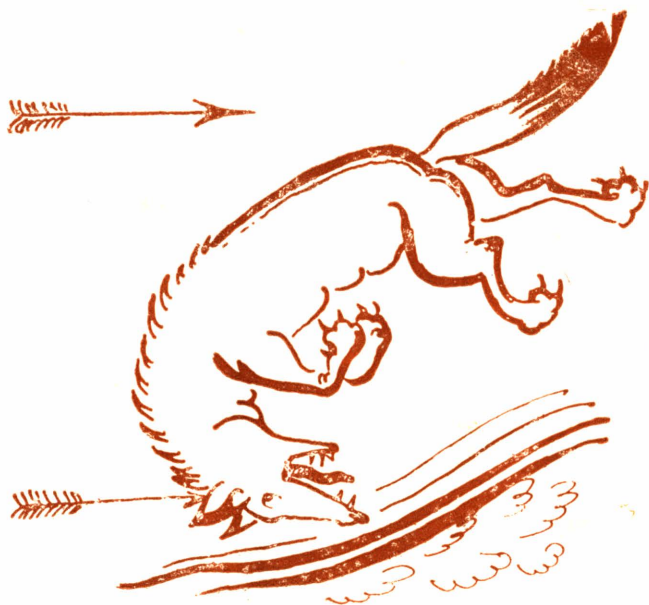
Як узяв тут Павлик
Та як стрельнув з лука!

Та й улучив вовка
Поміж самі вуха!

А тую вовчицю —
В саму потилицю!

А тії вовчата —
Поміж оченята.

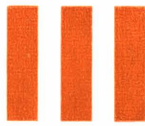
„Не ходіть!

Забирать!

Лелечата!“

Зраділи лелеки —
І батько, і мати:
Павлика ж ми будем
Повік шанувати!
Заберем з собою
За море гуляти.

Летіли лелеки
За море удруге,
Забрали з собою
І малого друга.

Летіли далеко
Попід небесами,
Попід небесами,
Помежи хмарками.

Телеграма в вирій!

Збирайтеся з віри
чорні, білі й сірі,
куці й довгохвості!
Зустрічайте
з України
гості!

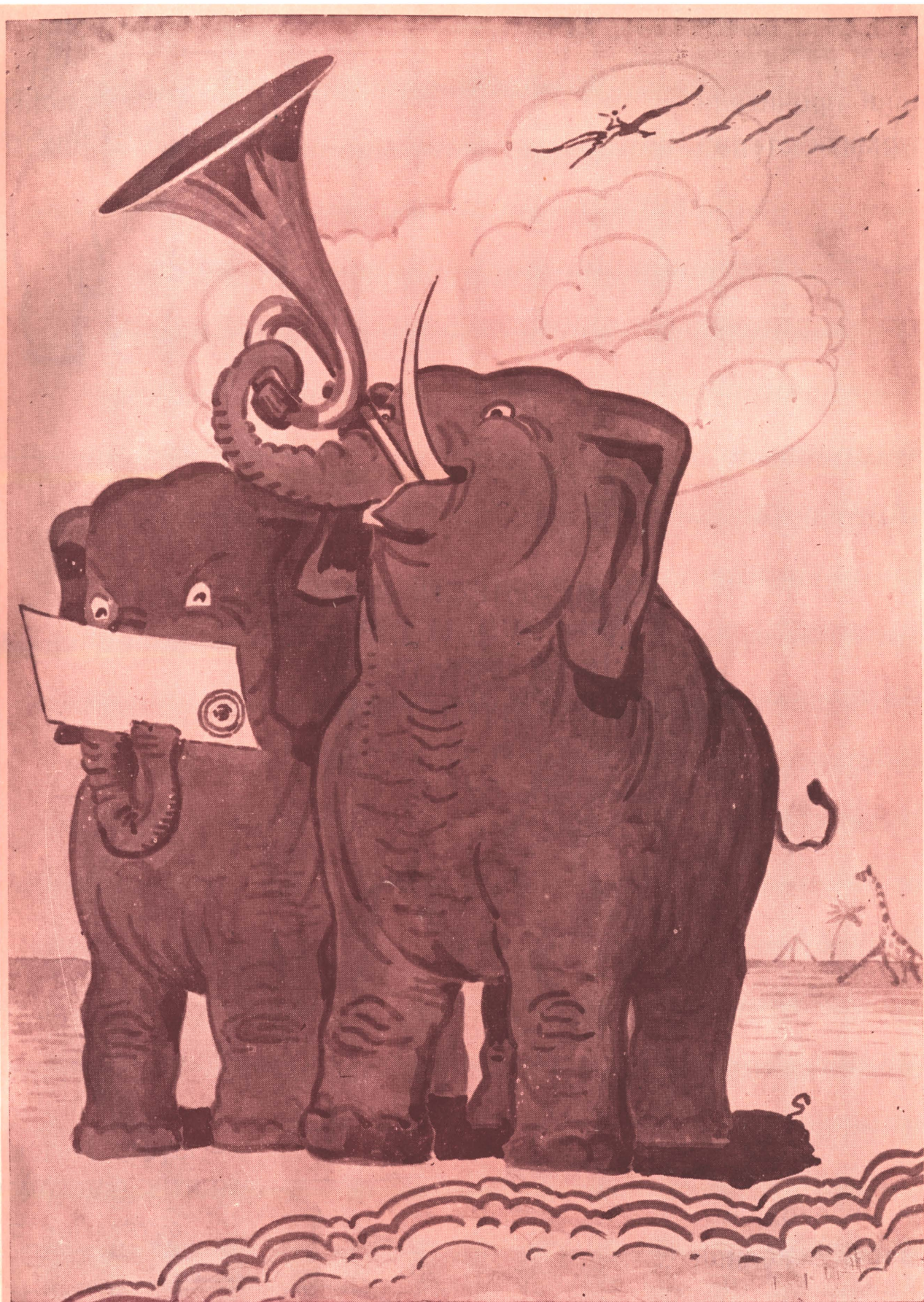
Дзьобом стукотіли,
Крильми тріпотіли, —
У далекий вирій —
В Африку летіли.

А поперед ними
Та й понад морями
Ластівки моторні
Несли телеграми:

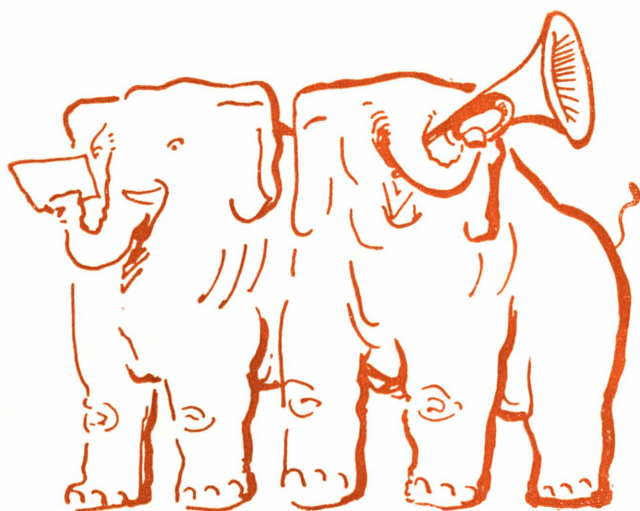

Телеграма в вирій:
„ЗБИРАЙТЕСЯ, ЗВІРІ,
КУЦІ Й ДОВГОХВОСТІ!
ЗУСТРІЧАЙТЕ
З УКРАЇНИ ГОСТІ!..“

СЛОНИ ПРОЧИТАЛИ І СУРМИТИ СТАЛИ

Слони прочитали
І сурмити стали:

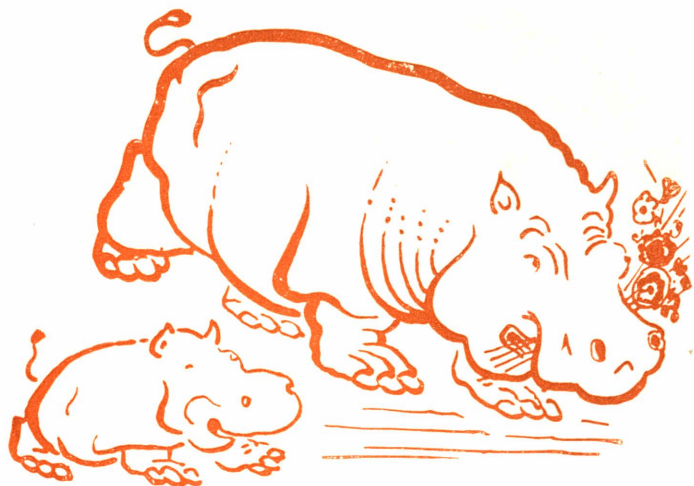

„ЗБИРАЙТЕСЯ, ЗВІРІ
ЧОРНІ, БІЛІ Й СІРІ.
БУДЕМО ВІТАТИ,
БУДЕМ ЗУСТРІЧАТИ,
ГОСТЕЙ З УКРАЇНИ
ШАНУВАТИ.“

Чорні крокодили
К морю виходили

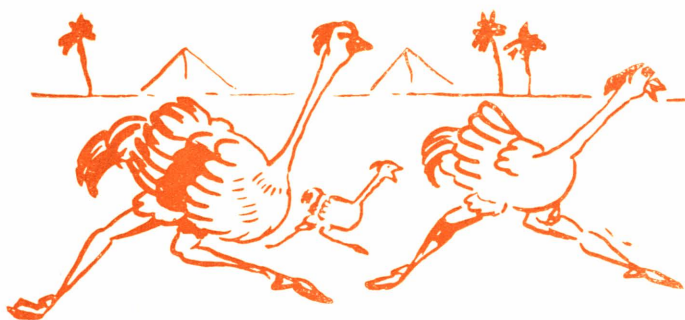
І гіпопотами
Прибули з квітками.

Мавпи і жирафи,

І ногаті струсі —
Прибули і дітки,
І старі матусі.

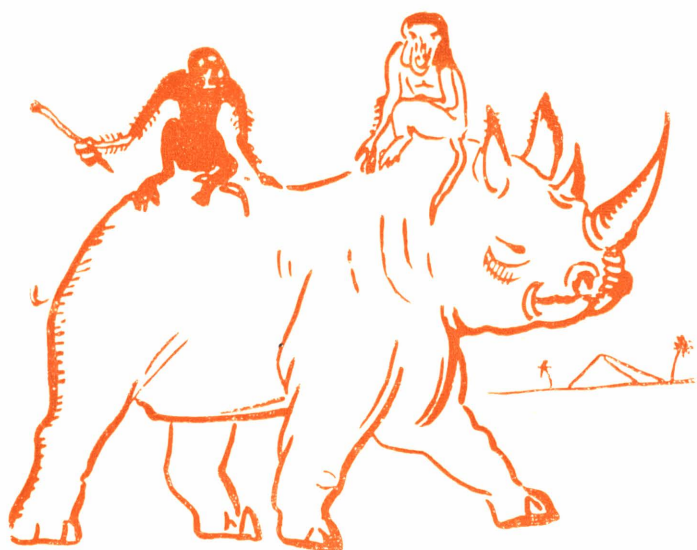

І смугасті зебри,

Грубі носороги, —

Посідали рядом
Підбгавши ноги.

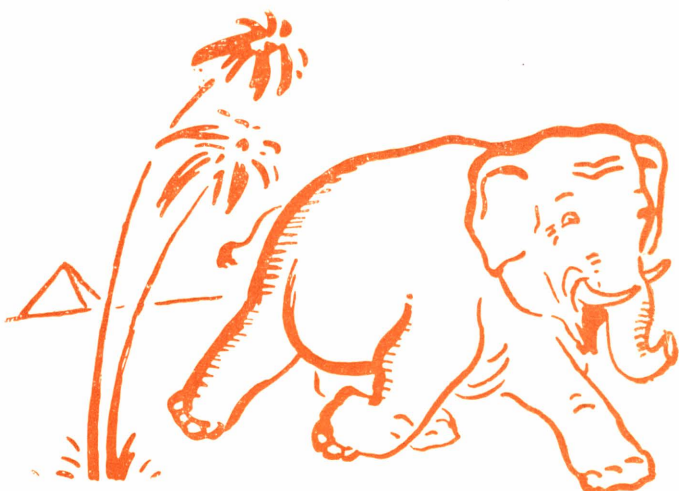
Тут іще й акула
Хвостиком майнула,
З моря виходила,
Речі говорила.

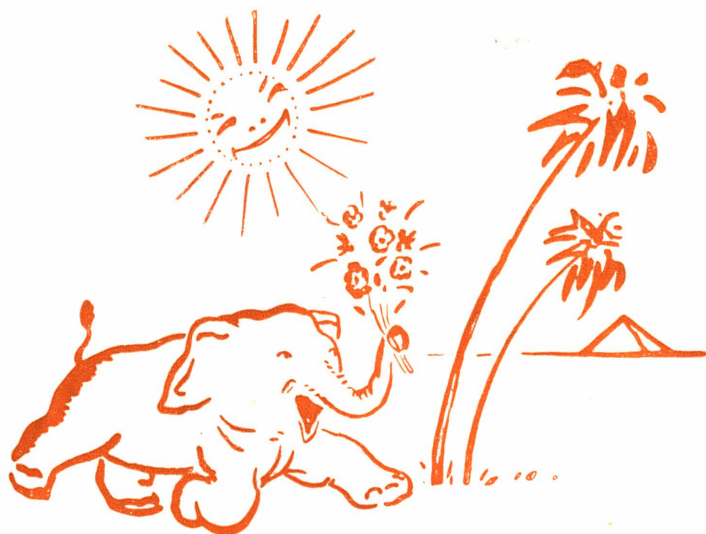
З нею всі малята —
Дрібні акулята, —
Назбирали в морі
Подарунків гору.

Засурмили сурми,
Захитались скелі —
Павлика стрічати
Слон іде веселий,

А за ним малятко —
Мале слоненятко, —
Носиком киває,
Павлика стрічає.

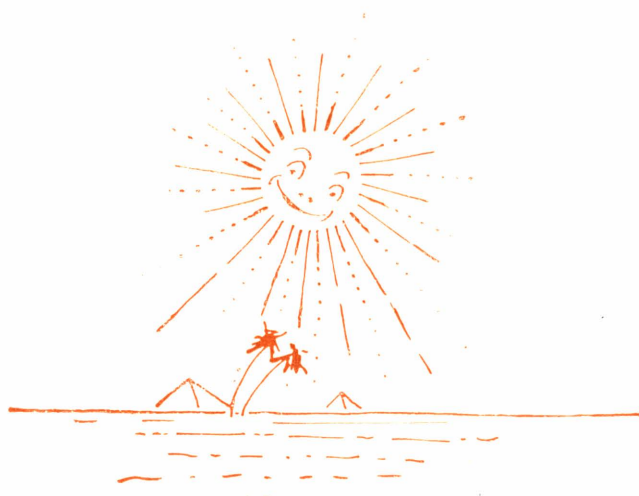
Так усі стояли,
Квітками махали —
Гостей з України зустрічали.

IV

ПАВЛИК У АФРИЦІ

Так оце та Африка?!
Так оце той вирій?!
Ходить, ходить сонечко
По пустелі сірій.

Попереду — море,
А позаду — гори,
Межи ними один пісок.
Горе ж мені, горе!

Кам'яні доріжки
Покололи ніжки.
Від жари в пустині
Пухирі на спині.
— НІ, НЕМАЄ КРАЩЕ
    (В СВІТІ,
ЯК НА УКРАЇНІ!

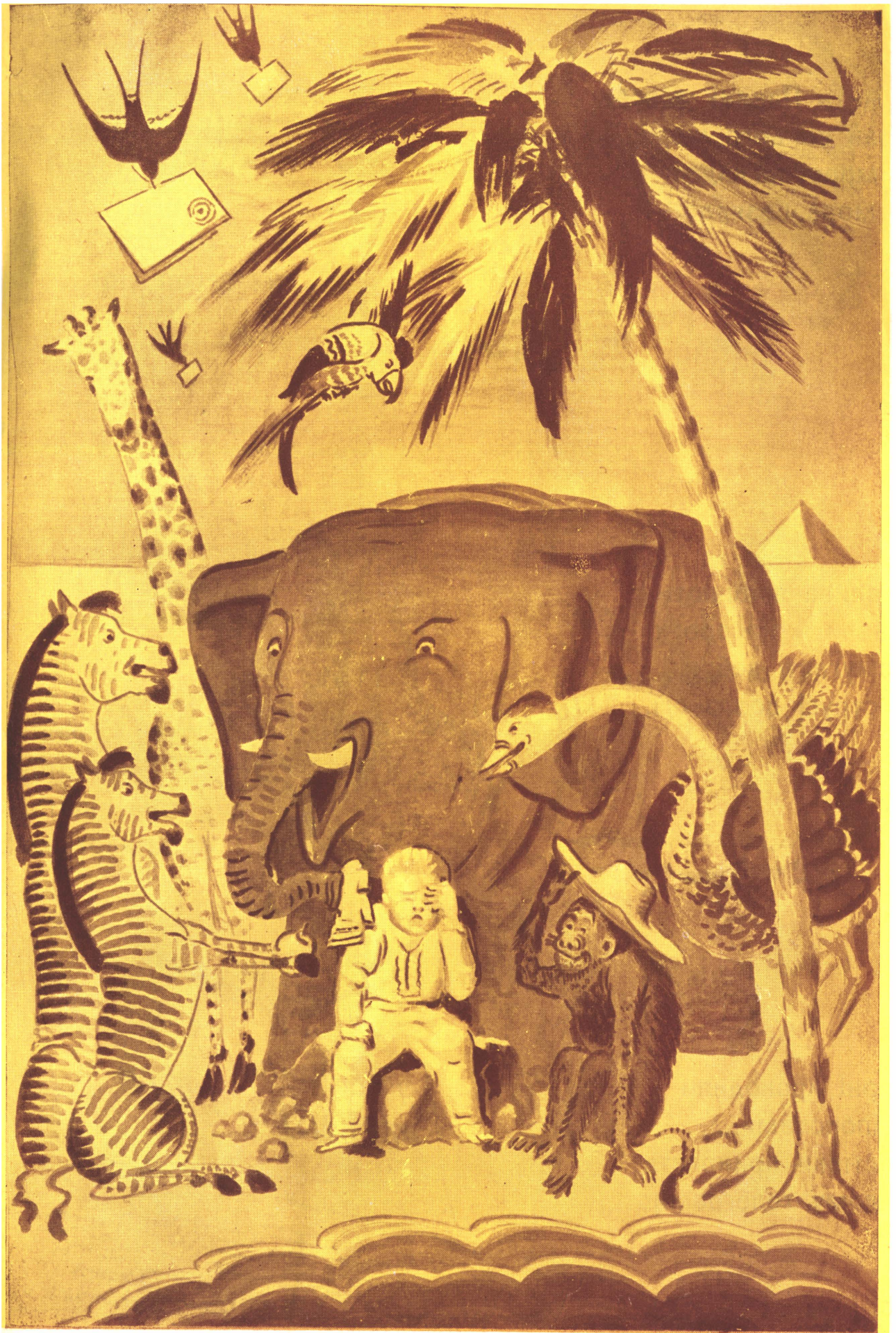

Шкіра посмалилась,
Ніжки натрудились,
Оченята без матусі
Тяжко занудились.

Тут піски гарячі,
Тут страшні пустині.
Ні, немає в світі краще,
Як на Україні.

Тужить Павлик з горя
Край синього моря,
В море поглядає.
А море безкрає.

Павлика втішають
Мавпи й носороги,
І смугасті зебри,
Й струсі довгоногі,

Чорні крокодили
І гіпопотами...
Ластівки приносять
З дому телеграми:

„Повертайсь, бурлаче,
Годі мандрувати,
Бо скучає батько
І сумує мати.
Час уже додому
З мандрів повертати“.

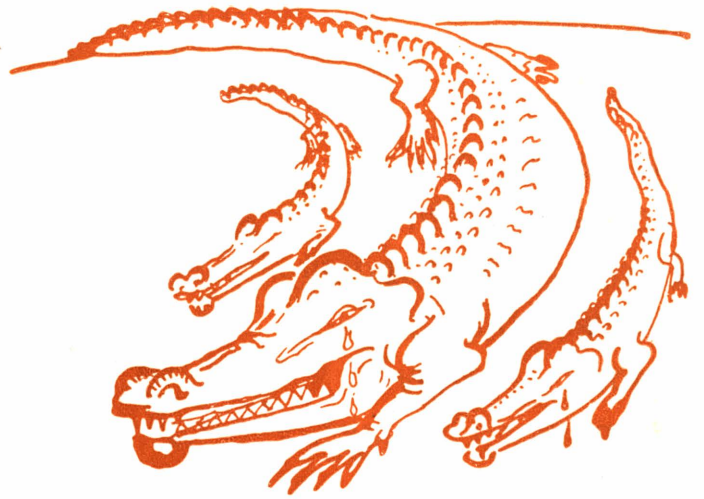

І радіє Павлик,
І кричить здалека:
„Скоро вже додому
Полетять лелеки!
А поки — цілую
Сестричку і маму!..“
Ластівка моторна
Несе телеграму.

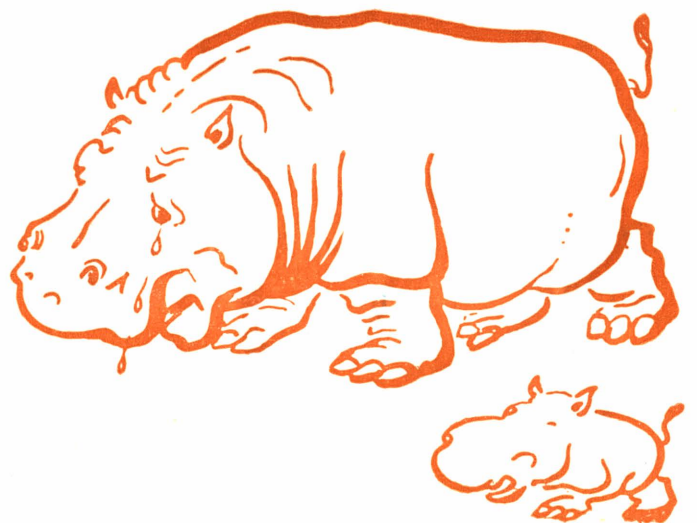

V

Погостили досить —
Час уже вертати.
Вийшли, вийшли проваджати
Їх усі звірята.

Чорні крокодили
К морю виходили
І гіпопотами
Прибули з квітками,

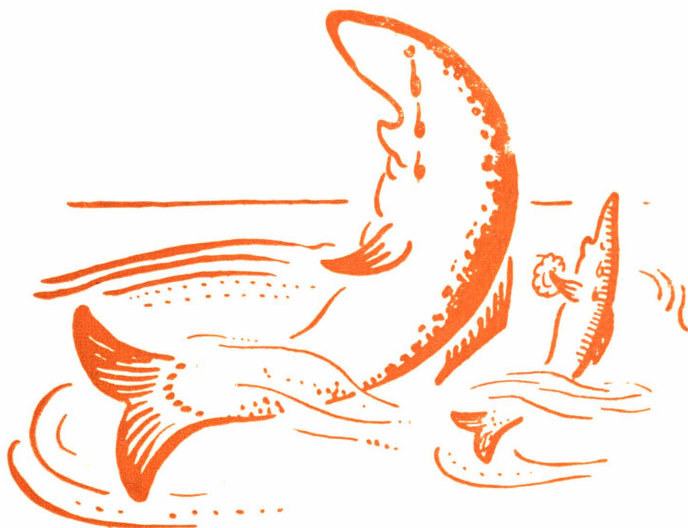
Мавпи і жирафи,
І ногаті струсі —
Пустотливі дітки
І старі матусі.

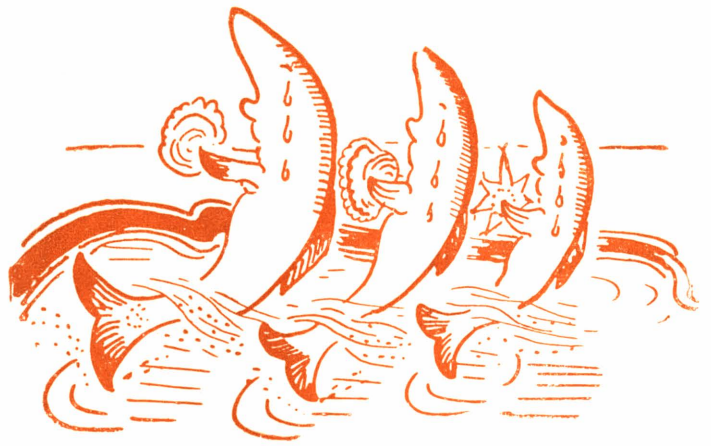
І смугасті зебри,
Й грубі носороги
Посідали рядом,
Підібгавши ноги.

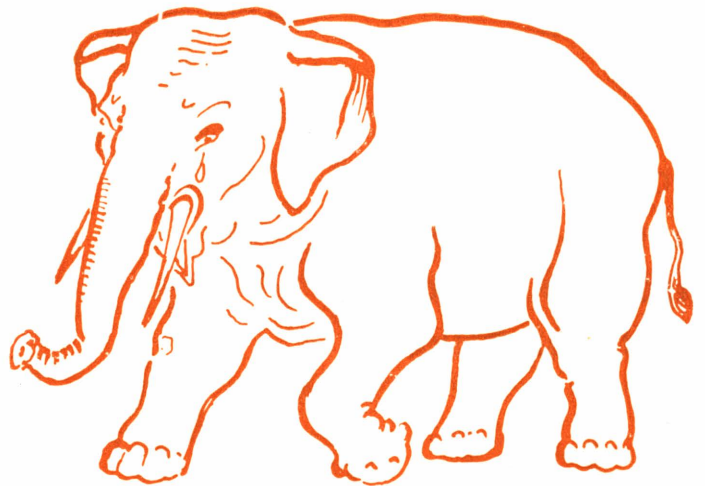
Тут іще й акула
Хвостиком майнула,
З моря виходила,
Речі говорила.

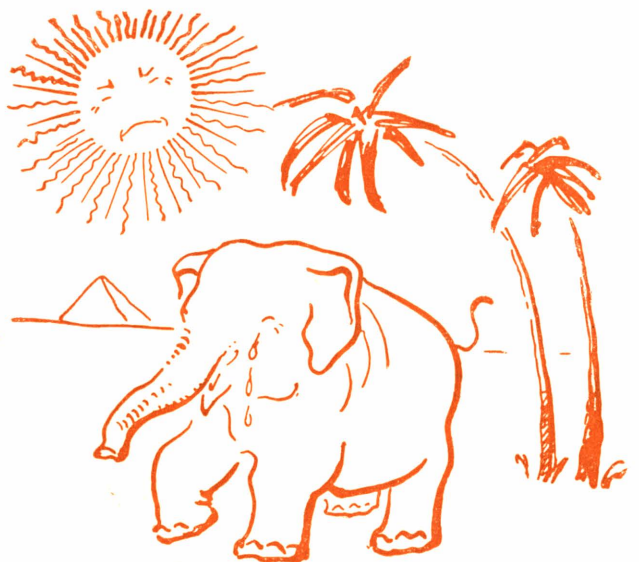
З нею всі малята, —
Дрібні акулята, —
Назбирали в морі
Подарунків гору.

Засурмили сурми,
Захитались пальми, —
Павлика прощати
Слон іде печальний,

А за ним малятко —
Мале слоненятко
Слізоньки втирає —
Павлика прощає.

Так усі стояли,
Квітами махали
І на Україну
Друга проваджали.

Проваджали друга
В ранішню годину.

„ОЙ, ВІЗЬМИ З СОБОЮ
Й НАС НА УКРАЇНУ!“

VI

Летіли лелеки
Із країв далеких,
Помежи хмарками,
Попід небесами,
Через сині гори,
Через Чорне Море...

Не боявся Павлик,
Бо не знав тут горя.

У лелеки крила
Дужі та широкі,
В небесах літають
Швидко і високо...

А на Україні
Зажурилась мати:
„Щось нашого сина
З мандрів не видати!“

Коли тут — лелеки!
Прибули здалека!
Приземлитись хочуть,
Дзьобами стукочуть,

Дзьобами стукочуть,
Крилечками мають —
Всіх поздоровляють.
Всіх поздоровляють!

Матінку стареньку
І сестру маленьку,
І біленькі хати,

І сади строкаті,
І степи широкі
Золоті та сині...

Ой, немає краще,
Як на Україні!

Спустились лелеки
Посеред левади.
Павлика стрічають
Всі живі і раді:

Батько і матуся,
Лесик і Настуся,
Крілик і крільчата,
Півник і качата...

І сміються збоку
Радісно лелеки,
Як усі питають
Про краї далекі.

Весело сміється
Сонечко надворі —
Павлик подарунки
Всім привіз з-за моря:

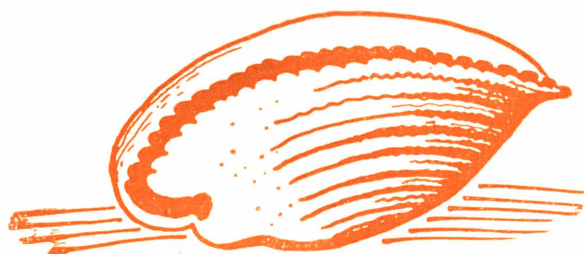
Лесикові — мила
Й лист від крокодила.
А малій Настусі —
Пір'їнку від струся.

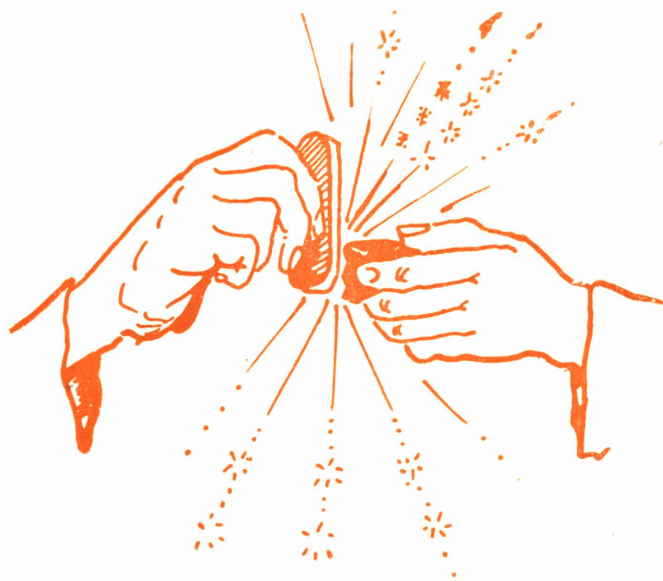
Квіти має мама
Від гіпопотама.

Тато ж що здобули?
Мушлю від акули,

Ще й від носорога
Кремінь для кресала...
Стільки подарунків
Африка прислала.

Решта ж мають квіти
І від всіх привіти,
Від усіх привіти,
Від усіх привіти.

А лелеки дружньо
Лагодять хатину,
Ще й нову будують —
Дбають цілу днину.

По зелених луках
З Павликом гуляють,
Радісно з весною
Всіх поздоровляють:

І червоні маки,
І волошки сині...
Ой, немає краще,
Як на Україні.

Голубі озера
І пісні пташині...

ОЙ, НЕМАЄ КРАЩЕ,

ЯК НА УКРАЇНІ.

